

ВАСИЛ ЦОНЕВ
ЕХО ОТ ВЕКОВЕТЕ
ПАРОДИЯ НА НАУЧНО-
ФАНТАСТИЧЕН РОМАН

chitanka.info

ПРОЛОГ

О, ти благосклонни читателю, който разгръщаш тези страници, бъди снизходителен към пишещия тези редове, защото е знайно, че не музата го е споходила в късен час и е диктувала надвесена над ухото му — тя спохожда само велики и талантливи люде, белязани от божеството и провидението. Единствено желанието да даде напътствено и полезно четиво на поколенията е възбудило у автора нескромното желание да сподели своите мисли с човечеството, защото, както са казали поетите — когато няма риба и ракът е риба.

Върви човечеството напред, но има върховни мигове на стъписване, когато се спира пред незнаен кръстопът и се чуди накъде да тръгне — наляво ли, надясно ли или назаде? Тогава се явяват пророци и казват: „Насам вървете!“ и юрва се човечеството, помитайки пред себе си де що види. Но кога няма пророк и е видно, че още дълго време май няма и да има — тогава именно скромни народолюбиви люде поемат върху себе таз тежка участ и казват — натам вървете, добри хора.

Нека само така се изтълкуват тези редове — повикани от крайната необходимост да се яви на бял свят подобно четиво, от което се чувствува такава въпиюща нужда. Четиво, описващо по какъв начин и как да се движат поколенията, за да се сподобият с по-светли бъднини, амин.

ГЛАВА ПЪРВА

КОЙ БЕ ПЕТЪР М. ГЮМЮШЕВ?

Когато над родните поля и долини се извият бури и затрещят хали, когато вълци завият и мечки зареват, а зайци и кози изпасат фиданките на младите гори, тогаз едва човечеството се замисля — с какво възбудихме ний гнева господен? В какво прегрешихме и кого обидихме?

Така и една ноц, когато над квартал „Модерно предградие“ се изви буря и паднаха чандиите на местните магазини за „Плод и зеленчук“ и „Домашни потреби“, бабите дълго време се кръстиха пред потъмнелите икони и питаха съвестта си, и чоплеха паметта си да

открит там някаква грешка и ненавистна богу дейност, но като не намираха такава, мълчаха в недоумение и решаваха, че друг е извършил грешка фатална.

А грешка имаше.

В една схлупена двуетажна къщурка с две стаи, хол, баня, кухня и антре на долния етаж и три стаи, хол и веранда на горния, плачеше неутешимо Петър М. Гюмюшев.

Кой бе нарушил покоя на този богобоязлив човек? Кой отприщи бента на солените сълзи?

Това бе ръководството на адвокатски колектив номер 7, който в този паметен за човечеството ден го бе отлъчило от своите редове — тоест — бе го заличило от списъците си.

— Защо, о защо? — блъскаше глава с юмруци Петър М. Гюмюшев. — Дали защото освен хонорара вземах от населението и по малко масълце, и по малко яйчица и кокошчици, и прасенца, и агънца-багънца? Или защото защитавах бандити и разбойници с единствената цел да ги върна в правия път? Но нима и Христос не постъпи така с Мария Магдалена, нима и той не каза: „Който е без грях, нека пръв хвърли камък върху нея!“? Кажете, о боже, защо мълчиш, проговори!

Но Исус мълчеше. Той гледаше напред от малката икона и си мислеше за сватбата в Кана Галилейска.

Тогава Петър М. Гюмюшев го презря. Тогава Петър М. Гюмюшев сне иконата от стената и я стъпка с крак. Сетне заигра върху нея танец.

И стана атеист.

И реши да прослави името си с прогресивни, народополезни дела, чрез които да покаже, че спрямо него е извършена велика съдбовна грешка.

ГЛАВА ВТОРА

НО КАКВО, О КАКВО?

Хайде де — какво?

— Да взема аз — мислеше си Петър М. Гюмюшев — да открия Америка. А после? Ако кажат — аха — значи ти откри тези мръсни империалисти с разните му Голдуотъровци, Никсъновци и Джонсъновци? Не — не върви. Тогаз да седна и да открия парната машина? Добре — ще я открия — а сетне двеста души след мене ще

изкопират откритието ми и не на мен, а на тях ще кажат „Ашколсун“ и техните чела ще окичат с ореола на безсмъртието, а на мен ще дадат един красиво оформен кукиш, както сториха с Дени Папен. Тогава да съобщя, че земята се върти? Ха — та да изгния в занданите като Галилей! Е тогава що, о боже — що?

ГЛАВА ТРЕТА

ЕВРИКА!

— Ще ида в космоса! — проблесна изведнъж в Петър М. Гюмюшевата глава. — Ще се забия там и дорде не открия нещо много голямо, нещо много крупно, не ще се върна аз в таз земя.

Разбира се, читателят ще каже — е хубаво де, добре. Дадено. Ще иде в космоса. А с какво? И по какъв начин? И с какво превозно средство?

Ето — това показва, че ти, драги читателю, не четеш редовно сборниците на българското народно творчество и по-специално — отдела за гатанки и пословици. А там пише:

„Кар вулуар — се пувуар“, което на български значи: „Да искаш, това значи да можеш“.

А Петър М. Гюмюшев искаше, от което следваше — ако се вярва на народните пословици, — че той и можеше. И затова именно той веднага си направи един космически кораб.

Вие, разбира се ще кажете — Я! и Хайде бе!

И ще искате да разберете — как аджеба стана тая работа. Добре, — тогава прочетете

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

КАК БЕ НАПРАВЕН КОСМИЧЕСКИЯТ КОРАБ

И ще разберете.

А космическият кораб бе направен много просто.

Петър М. Гюмюшев отиде в Института за изобретения и каза:

— Искам да направя космически кораб.

Вие ако бяхте, щяхте да се изсмеете. И щяхте да го изпъдите. Я си гледай работата! Друго не ще, а иска космически кораб.

Но другарите от института не погледнаха така. Те погледнаха на работата от сериозната ѝ страна.

— Космически кораб — виж — това — да!

ГЛАВА ПЕТА

А ЗАЩО ИМЕННО — „ТОВА — ДА“?

Защото, драги читатели, на другарите от изобретателския институт им беше омръзнало да се занимават с дреболии. И поставете се и вие на тяхното положение. Идва някакъв си инженер и предлага да се измени някаква совалка. Не такава, а такава да стане. Друг пък иска да се измени някаква гайка — не такава, а такава да стане. Трети пък — вижте му акъла — изнамерил начин да превръща някакви си вредни изпарения в суровина за получаване на някакви си продукти. Дребболии, мижитурщина. Нима с това ще прочуем нашата страна? Нима със совалки, гайки и вредни изпарения ще кажем на света — видяхте ли кои сме ний!

Нашата малка, но храбра страна вече не може да чака. Ние трябва да се прочуем на всяка цена. И с всяка цена. Вярно, че нашият отбор по бързо ядене на кренвирши изпапа сума ти долари, за да отиде в Огнена земя и да участва в световното първенство за бързо ядене на кренвирши, но той зашемети световната общественост, като зае седемнадесето място в света от всички тридесет и една участващи страни, като остави зад себе си такива индустриализирани и напреднали страни като Холандия, Белгия и Люксембург!

Затова именно другарите от института скочиха и казаха:

— Космически кораб? Виж — това — да!

След което бръкнаха в шкафа с парите, извадиха всичко, което имаха в българска и чужда валута, и напълниха джобовете на Петър М. Гюмюшев.

След което му казаха:

— Действуй!

ГЛАВА ШЕСТА

КОСМИЧЕСКИЯТ КОРАБ Е ФАКТ

С получените пари Петър М. Гюмюшев си направи космически кораб. Защото, както е казано в народната пословица — с пари всичко става.

Значи и космически кораб може да стане.

На стартовата площадка се бяха събрали много роднини и приятели. Те казаха на Петър М. Гюмюшев:

— Е, как ти хрумна изведнъж всичко това?

— Много просто — отвърна Гюмюшев — аз трябваше да докажа, че с мен е извършена неправда.

— И ти си прав — отвърнаха роднините и приятелите. — Те ще те заличават от списъците, а ти ще си мълчиш. Хайде де. Няма го майстора.

Сетне му стиснаха ръцете и се отдръпнаха, за да дадат място на

ГЛАВА СЕДМА

СТАРТ!

Ох, боже мой и майко мила — като се сетя какво стана понататък — просто страх ме е да ви го кажа.

Като се вдигна един прах, като се вдигнаха едни облаци — всичко наоколо завря до такава степен, че изпращачите три месеца след това кашляха, кихаха и махаха с ръце.

Голяма пушилка, голямо нещо.

А в това време Петър М. Гюмюшев летеше ли летеше.

Той се рееше в космоса, като птичка волна и на ум си казваше най-различни формули, които са нужни при подобни полети, а именно:

$$M.3 - x^2.3H = y$$

П – 16

или

$$I - K = 12$$

и тем подобни.

Като му омръзна, подхвана песен:

Хей брей, хей брей, тънтъринтин тирилей!

*Хей брей, хей брей, тънтъринтин чичопей!
Слънце на небе светлей,
Бодра птичка песен пей,
Петър М. Гюмюшев брей,
В космоса се рей ли рей!
Хей брей, хей брей, тънтъринтин тирилей!
Хей брей, хей брей, тънтъринтин чичопей!*

Песента, която (представете си) той сам си бе измислил, му се видя толкова хубава, че си я повтори три-четири пъти. И може би щеше да я повтори още няколко пъти, ако изведнъж не чу

ГЛАВА ОСМА

ПОДОЗРИТЕЛЕН ШУМ!

Хай, дявол да го вземе!
Отде се взе тук този шум?

Петър М. Гюмюшев обърна глава и що да види: видя две глави.
Едната на дъщеря му, а другата на някакъв непознат бандит.

Както се знае, всички, които виждат дъщерите си с някой, си мислят, че той е бандит и непрокопсаник. Но този път (както ще видим по-нататък) Петър М. Гюмюшев имаше право.

— Що щете тук? — запита смаян Петър М. Гюмюшев.

— Татко — каза дъщеря му, — във връзка с твоето отлитане аз не пожелах да те оставя сам и освен това, във връзка с моята връзка с този млад човек, реших да взема и него със себе.

— Те ти булке Спасовден! — рече си Петър М. Гюмюшев.

Но станалото — станало.

Като капитан на кораб, той имаше право да сключва граждански брак и няколко мига след това двамата луди-млади бяха бракосъчетани.

— Ех, вий! — каза Петър М. Гюмюшев и сълза предателка се показва на окото му.

— О, татко, колко съм щастлива! — каза дъщеря му и се метна на врата на своя татко. Но когато се обърна — лицето ѝ позеленя. Защото видя, че нейният любим се гърчи. Тя пипна челото му и установи, че

има температура. Бегъл поглед от страна на Петър М. Гюмюшев установи, че тук се касае до „Морбили“.

Някакво предчувствие го заяде. С бързо движение на ръката той бръкна в джоба на младежа и — да — така и излезе.

Джобът на младежа бе пълен с вредни микроби и вируси. Но за какво му бяха те?

Тайната тутакси бе разкрита.

Младежът бълнуваше:

— Аз съм враг, аз съм изверг! — бълнуваше той. — Ха, ха, о, ха-ха! Ще заразя цялото космическо пространство с микроби. Затова именно аз се престорих на влюбен в дъщерята на Петър М. Гюмюшев, затова я подучих да се качим тайно в кораба. Ха-ха! О, ха-ха!

ГЛАВА ДЕВЕТА

ВЪН ОТ КОРАБА МИ, КУЧЕ КРАСТАВО!

Така му каза Петър М. Гюмюшев.

— Вън от кораба ми, куче краставо!

Точно така му го каза. Право куме, та в очи (народна пословица).

Но понеже негодият продължи да бълнува и да се прави на ударен, Петър М. Гюмюшев го хвана за краката и го помъкна към вратата.

— Татко! — изпищя дъщеря му и се метна на пода с ръце, протегнати нагоре. — Това ще ме убие!

— Ако! — каза Петър М. Гюмюшев и продължи да мъкне негодника.

— Момент — каза делово дъщерята като се изправи на крака.

След това извади от чантата си чертеж, на който се виждаше космически кораб, а край него — летящ мъртвец.

— По законите на притеглянето — каза тя — той ще стане постоянен наш спътник и непрекъснато ще гледа към нас със своите изцъклени очи. Нима това не е ужасно.

— Майка му стара, така е — каза Петър М. Гюмюшев — Ами сега?

Ненадейно погледът му падна навън и той ахна — в залисията бяха напуснали слънчевата система и сега летяха към някаква друга система.

— Видя ли какво направи! — кресна той на дъщеря си — беше се напомним да й крещи още дълго, но видя, че се приближават до някаква планета.

Бърз поглед и Петър М. Гюмюшев разбра, че тази планета разполага с досущ същата атмосфера като нашата, само че няма жив човек.

— Аз ще ви науча вас, хайвани с хайвани! — викна той и като се доближи на един метър от повърхността, изхвърли и дъщеря си, и бандита — любовник.

— Стойте тук и си чукайте главите! — ревно Петър М. Гюмюшев. — Ще мина след време и ще видя какви сте ги свършили.

Сетне махна с ръка и хукна към нови подвизи и слънчеви системи.

ГЛАВА ДЕСЕТА

ПЛАНЕТА НА ЛАПАЧИТЕ

И както си летеше — ето че стигна до планетата на лапачите.

Там всички държаха по една лъжица и лапаха ли лапаха.

— Брей, какво правите? — каза им Петър М. Гюмюшев. — Както сте я подкарвали, ще излапате цялата си планета и после?

— После — отвърнаха лапачите, като дъвчеха — ще отидем на другите планети и тях ще излапаме.

Възмутен от тази лакомия, Петър М. Гюмюшев натисна газта и отпраши към

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

ПЛАНЕТА НА УРАДЖИИТЕ

Където, още щом се доближи до планетата, едва не бе съборен от страшен вик:

— Уррррррраааааааа!

— Момент, момент — каза Петър М. Гюмюшев — това, че викате „ура“ е много хубаво, това показва, че най-сетне моите качества са оценени, което ме кара да мисля, че...

— Уррррррраааааааа! — събори го нов вик.

— Прекрасно, прекрасно — зарадва се Петър М. Гюмюшев — но аз искам да попитам...

— Урррррррааааааа! — ревнаха за трети път.

— Абе хора — отвори уста Петър М. Гюмюшев.

— Урррррррааалаааа! — ревнаха за четвърти път.

Този път Петър М. Гюмюшев беше по-предпазлив и не каза гласно нищо, а само си помисли:

„Хай да му се невиди. От тяхното «ура», аз една дума не мога да кажа? Каква ли е аджеба тая работа?“

Огледа се и видя, че докато всички бяха приковали погледи в устата му и чакаха да каже нещо, за да изреват „ура“, един стар, треперещ човечец копаеше с мотика. Петър М. Гюмюшев се доближи до ухото му и прошепна:

— Братко, какво значи всичко това?

— Ами викат „ура“ — отвърна копаещият. — Откак ги помня — все така викат — ура, та ура. И аз бях като теб гост от друга планета и още щом дойдох — емнаха ме с това „ура“, та досега. Аз им копая, а те ми викат „ура“. Дива и безпросветна работа.

— А защо не си дигнеш чуковете?

— Какво да се прави, брат — вдигна рамене човечецът — много обичам да ми викат „ура“.

— Тогава си копай — каза му Петър М. Гюмюшев и натисна газта.

И изведнъж:

— Ууууууууууууууу! — ревнаха ураджиите.

— Да има да взимате! — контраревна им Петър М. Гюмюшев. — Аз да ви копая, а вие да ми викате „ура“. Няма го майстора!

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

ПЛАНЕТАТА НА СЪРДИТЕ МЛАДИ ХОРА

Там всички се сърдеха.

Едни се сърдеха, когато валеше, а други се сърдеха, когато не валеше.

Няколко души се сърдеха помежду си, един се сърдеше на себе си, а някакъв тип се доближи до Петър М. Гюмюшев и му каза:

— Аз много съм ти сърдит.

— Е, защо? — удиви се Петър М. Гюмюшев.

— Това си е моя лична работа и това теб не те засяга. Я се махай от тук!

И Петър М. Гюмюшев се махна и отиде в

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

ОЩЕ НЯКОИ ДРУГИ ПЛАНЕТИ

В една например имаше един човек, който още щом видя Петър М. Гюмюшев и му каза:

— Уволнен си.

— Момент — каза Петър М. Гюмюшев — аз искам...

— Уволнявам те без предупреждение — каза човекът.

— Но аз не работя при вас?

— Тогава те уволнявам с предупреждение.

— Странно — учуди се Петър М. Гюмюшев — как ще ме уволните, когато не можете?

— Мога, мога, мога — изкрещя човекът, а сетне се разплака и каза, че му било много мъчно, дето нямал вече никого за уволняване. Едно време имало сума ти хора на тази планета, и когато той станал началник на планетата започнал да ги уволнява поголовно, докато един ден не останал нито един неуволнен, и всички си вдигнали чуковете и отишли на някаква друга планета.

— Ами сега кого да уволнявам? — разрева се човекът. — Моля ти се — остани да порботиш само един-два дни при мен, че да те уволня най-сетне като хората.

Но Петър М. Гюмюшев нямаше такова намерение, затова си вдигна чуковете и отиде на една друга планета, където веднага го заградиха и го попитаха:

— Колко е две и две?

— Не знам — отвърна Петър М. Гюмюшев, защото при припланетяването си беше чукнал главата и сега не помнеше нищо.

— Идеално! — потриха ръце жителите на планетата, а сетне му зададоха друг въпрос:

— А едно и едно?

— Не знам! — отвърна Петър М. Гюмюшев.

Жителите едва не изкрещяха от радост:

— Казвай веднага как се казваш.

— Не знам бе, хора — отвърна Петър М. Гюмюшев.

Тогава радостта премина в гигантски ентузиазъм. Всички микрофони на планетата зареваха в един глас, че най-сетне се е намерил човек, достоен да стане началник на планетата.

— Ние — казаха жителите — ужасно се страхувахме от умен началник, защото ще разбере колко сме прости и ще ни изпоуволни. Затова отдавна търсим човек като теб, та да сме си спокойни и ние, и ти.

Като разбра по каква причина искат да го направят Началник, Петър М. Гюмюшев така се ядоса, че си възвърна паметта и такива страхотии им наговори (изчисли им корен квадратен от 6789987 без да му мигне окото), че бе изгонен веднага с трясък.

Тогава си грабна капата и отиде в една планета, където видя, че хората носят топове изписана хартия, която мерят на килограм и срещу премереното получават сирене, салам, сапун и краставици.

— Каква е тая работа? — запита Петър М. Гюмюшев.

— Това са писатели — отвърна кантарджията — пишат романи, ние ги мерим и според килограмите им даваме толкова сирене, салам, сапун и краставици.

— А защо ги мерите на килограм?

— У нас така се мери изкуството — каза кантарджията, — който пише повече томове — той е по-голям писател и нему даваме повече сирене, сапун, салам и краставици.

— Добре де — рече Петър М. Гюмюшев — а четете ли ги някой тия романи?

— Да не си луд? — отвърна кантарджията.

— Ами тогава защо ги купувате?

— Такава е политиката — отвърна кантарджията — изкуството трябва да бъде поддържано.

Всичко това додея страшно на Петър М. Гюмюшев и той свърна обратно към родната земя.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

ПЕТЪР М. ГЮМЮШЕВ НАСАЖДА АТЕИЗМА

По пътя стигна до една планета, където имаше страшно много вярващи. Всички вярваха в някакъв си бог, който преди няколко хиляди години оставил Адам и Ева на тяхната планета и си отишъл нанякъде си, яхнал своя космически кораб.

Това накара Петър М. Гюмюшев да се замисли. Той мисли така около два дена и най-накрая се плясна по главата и каза:

— Няма бог!

— А какво има? — запитаха го.

— Има ме мене! — отвърна Петър М. Гюмюшев — Ами че този бог, за когото говорите съм самият аз!

И им разказа как оставил дъщеря си и негодяя на тази планета и как, вследствие на закона за относителността, той е пътувал една година, а тук са минали хиляди години и от дъщеря му и негодяя са се създали именно те — жителите на тази планета, от което следва, че няма никакъв бог.

— Е, значи тогава няма бог — казаха жителите на планетата и станаха атеисти.

Това беше добре дошло за Петър М. Гюмюшев, който им каза:

— Е хайде, довиждане.

И пристигна в

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

ЗЕМЯТА

А междувременно на Земята бяха минали вече няколко милиона години. И междувременно квартал „Модерно предградие“ беше станал многомилionen град и дори нещо повече — столица на слънчевата система, а от централния му площад се издигаше седемнадесеткилометровият бюст на Петър М. Гюмюшев.

Петър М. Гюмюшев направи няколко кръга около бюста си, след което акостира меко под него и каза:

— Ето ме!

Притичалото се гражданство му направи френетични овации, защото веднага всички видяха приликата между него и седемнадесеткилометровия бюст.

— Това е голяма чест за нас — каза кметът на „Модерното предградие“ — с какво можем да ви бъдем полезни?

Искам отново да бъда вписан в списъците на адвокатски колектив номер 7 — каза Петър М. Гюмюшев, — като обещавам да служа достойно на майката родина.

— Готово — каза кметът — включен си!

След което Петър М. Гюмюшев се ръкува с него, ръкува се с населението, ръкува и с читателите и се отправя към

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА И ПОСЛЕДНА

а именно,

КРАЙ

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, брой 7-8/1966 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.